

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłaš,
Strowja ce
Swójbny statok.
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosc ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosc da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty

Z njebjes mana
Njeh cí khmana
Žiwnosć je,
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će! F.

Serbiske njeđzelske łopjeno

W Budyschinje

12. meje 1935

Bauzen

Njeđzela Jubilate.

Sbóžni řu czi, kiž hlódní a lacžni řu po prawdořczi; přchetož woni budža nařncženi. (Scženje řw. Mateja 5, 6.)

Poslednje lěto je někotražkuli wjeř nashoniła, řhto to na řebi ma: žiwý hycž a džělacž a wřcho řastaracž, hdyž ni-
mařch wofřchewjazeje nuřneje wodny. Kelko próžny je řo nalo-
žiko, najnuřniřche řa picže wřchědnje wobřtaracž. A kař je
Boža přchiroda czerpila cžakajo řtajnje njeđzelu po njeđzeli
na Boži deřchč. Tež wěmny, kař řrudnje je přchihladowacž,
hdyž řu hlódní a njemóža řo nařncžicž. Tu a tam njeje řtót
to měř, řhtož trjebařche: wbohe to řwěrijata.

A Bóh lubny řnjes přchihladuje? Ma dha řnano hlód a
lacžnosč njes cžłowjeřtwom w řebi tež něřhto dobreho? To
řnajmjeńřcha, řo cžłowjeř řo hiba a próžuje, ale tež, řo řo řa-
meho řabudže a ř mozu přchecžiwu druhemu pořtanjwřřhi řchto-
du nacžini, haj žiwjenje druhich njehlada.

Duřcha cžłowjeřkej wot Boha data řnaje, dolhož je žiwa
a řtrowa, tež hlód a lacžnosč. Pyta, řo prařcha, řo ředži,
doniž nima řhtož dnyřbi měčž. Snaty žyřkwiniřki wótž Augu-
řtin je prařik: Moja duřcha je njeměrna, doniž měra njena-
mařa w Bořny.

Tónle muž bě řwojeho wěrneho wucžerja nadeřchoř a na-
řhoni žohnowanje, kotrež tčži w ředženju cžłowřeje duřche.
Druřny řebi wuřwolichu řpyřowanja řa wucžerja, na kotrehož
pěřnje pořřluchachu a řebi wot řhtoma řrijedža w řahrodže
wřachu.

Hdyž řny woptař a je czi řeřłodžařo, pořadařch wjazy a
wjazy, a dnyřbiřch řłoncžnje řpóřnacž, řo řny hlódnířchi a hu-
bjeńřchi. Měřto řhlěba řny dořtař kamjeń, kotryž nježiwi, měřto
řnyř hada, kiž ř jědom řawdawa, měřto jeja řchřorpiona, ko-
tryž mori.

Eswjate piřmo mjenuje řwět tajřeho řpyřowarja. Hdyž
wboha duřcha wo pomoz wořa, wotwobrocži řo řwět se řu-
řanjom. Wón je tu hjes možny, nařncžicž duřchu njemóže.

Ale tu klincži hlód kaž njebjeřki řnyř w cžłowřkej tyřch-
nosčzi: „Sbóžni řu czi, kiž hlódní a lacžni řu po prawdořczi,
přchetož woni budža nařncženi.“ Kiž je to prařik, je tón, kiž
řmėdžiřche wo řebi wuřnacž: „Řa řny řhlěb žiwjenja“ a
„Komuž řo picž chže, tón přchidž te mni a napij řo.“

Bóh lubny řnjes je hlód a lacžnosč do cžłowjeřka pořožik,
wón móže jej tež řtaicž. Wón to tež cžinicž chže přches řwo-
jeho řyna, kiž je se řřednikom njes Bohom a cžłowjeřkami.
Shtož ma w řchřtuřku přchihhad ř Wótzeř, tón budže na-
řncženy.

Mařch řnjes rěčzi wo hlódje a lacžnosčzi po prawdořczi,
to rěka wo horjazyň ředženju, w řeřuřwowej myřli lěpřhi,
dořpońniřchi a Bohu podobniřchi řo řčžinicž. Kař dha ř tobu
řteji? Prařiřch kaž jich wjele: „Řa hny řo rad lěpje měř“,
abo ja dnyřbjař řčžerpliwiřchi hycž, wjazy lubořče měčž, řwě-
niřchi hycž, jařň řwuřdžicž, řwólniwiřchi hycž, Bohu řo řa
wřcho džakowacž, tež řpořojniřchi hycž?

Eřam to njeřamóžeřch. Přchego řařo wořtanjeřch wórcžo,
haj móže řo řtacž, řo řas žyle přchi řapocžatku řařo řtejiřch
a nadžiju řhubiřch, řam na prawdu Božu přchidž. Řunje tu
je tebi pomoz kaž řenje bliřko. Twój řbóžnik czi praři: Wřmi
moju prawdořčž, wobleř řo moju drařtu, daj řebi wobradžicž
Božu hnadu, a budžeřch řbóžny. řamjeń.

Moja rózicžka.

Řa, řčžje mi drobna tař rózicžka
W mlódnyň tam w hlubokim, lubořnyňm dole!
Bože řłoncžko jo hřeje a pořłocža,
Eřwobodna rořče tam se řwojeř' wole.

„Njesapomniczka“ ho mjenuje
Tuta drobna, mała różiczka!
Kralowa, hlaj, módrina ju frónuje!
Krónu debi jařna ferniczka. —
Ha, druha mi kczėje řhcze różiczka
Krařnje tař, lubošnje, pěknje a rjenje!
To je moja njesapomniczka!
Njesarńdže a njesřinje mi řenje!
Tuta luba, moja różiczka
W mojej wutrobje mi kczėje:
Droha mi to moja luba maczerka!
Njesapomniczka řo jej tař ř wóczkow řmėje. —
Kař chzu ju ja řrejpicz, pěřtowacz,
So řjenišcho mi řiřhcze kczėje!
Różiczka mje budže řohnowacz,
So w řiwjenju mi wřhitko řnje!

Maczerka.

Maczerka, řiř řpróznawa bě řa mnje,
Maczerka, řiř modlesche řo řa mnje,
Maczerka, řiř rudřesche řo wo mnje,
Maczerka, řiř řtarasche řo wo mnje,
Maczerka, řiř řpěwasche řy řo mnu,
Maczerka, řiř wjeřeka bě řo mnu,
Maczerka, řa řlonju řo řřched tobu,
Maczerka, řa prošchu ř wutrobu:
„Maczerka, mje požohnuj!“

Paczerřkim džěczóm.

Dženřa přřinđu našche paczerřke džěczy ře řwořimi řtarřimi a přřiwuřnymi do Bořeho domu, řo požwjećicř řa tuto wořebite lěto a řa nadawř, řotřnj maja džěczy w nim, a řa nadawř, řotřnj maja řtarři w nim. Tutón nadawř je domuřotowanje na wulki džen řonfirmazije a řa řiwjenje řřhesćijana, řřhesćijanki. To je něřřto tař wulke a nadobne a rořřudne řa džěczo a řa řtarřeju, řo řami přřinđu do Bořeho doma ř Bohu řo modlicř, řeho řłowo řřiřhecř a řo dacř požohnowacz, a řo wořada přřinďže ř nimi, řo modlicř a dobroprďřncř.

řnyřdom ř tutej Bořej řřuřbu a ř přřnim dnjom tutoho czařa řtaj řo džěczo a řtaj řo řyřa řwójba do řařadny, wřhitko cřinicř a wřhitko na to nałozicř, řo řy to řyř řohnowanu czař, czař, w řotřnym řo řnowa řaloři a řrucři řalořř a řaklad řohnowaneho a řohodla řbořowneho řiwjenja řa džěczo — a řa řtarřeju, řaj ře řa řtarřeju. Wbo njeřřtaj řtarřeř hařle potom prawje řbořownaj, řdň džěczo widřitej duřy po pucřu, řotřnj řeřuř řřřřtuř řohnuje a řotřnj tař pucř wěrneho řbořa je, dořelř je to pucř do wěczneje řbořnořce? řtaj. —

Tuř pař: W Bořim mjenje do tutoho noweho a tař řjeř pořłednjeho přřihotowanja řa řajki pucř řiwjenja, řy džěczo, wój řtarřeř! Paczerřke džěczo je džěczo paczerřow, modlitwow. Tute řpěwa wono řame, tute řpěwataj řtarřeř řa řjo a tute řpěwa wořada řa řjo, řdň wořada wořada je, řebi wědomna nadawřow, řotřnj ma. řdň pař wořada, ře řóřdny wořadny, řóřda wořadna! ře džě nař hařle njeřřelu řeřuř řřřřtuř puiřhcřil wot řwořeho řłowa ř porucřenjom: Pař moje řehnjata! Pař moje wowřy! Tuř: njeřřtaj řo nam dořho řkomďřicř! Ně, wřhitřy řromadu do tutoho noweho džěka, řotřnj pař ma wěczne řohnowanje, w řeřuřowym mjenje!

Krařne je, dořpicř, ale pař czeřke, řo je tař w řiwjenju, řař w řerluřchu wuřnowamy:

„Njeř řjewi řóřda řrejpa řwě,
So řym cři, řnjeře, požłuiřny!“

Krařne je a pař ře řczeřke, řo to tař wořtanje řař do řónza. Tořodla pař budřny wřhitřy „paczerřke džěczy“!

Słowo řař wotřeř.

Wřhelake prořeřy a to, řřtoř wone wotřřřchu, řu wřřelakich nahladnych muři, tař přřidenta wřřřnořce Eggera, řrajnořřudniřřeho přřidenta řaasemanna a wřřřřřeho řtatneho řěcřnika dra. řařne w měřce řsnabriřku pohnuke, řřawne řłowo wuprajicř w tym, řař ma řo na džěczy a młodřinu ředřbowacz, a w tym, řřto wřřo řo řkomďři a řawiňuje, řdň to řwěru njeřřinja wřhitřy.

L.

Woni prařa mjes druřim: řiz řeno w měřřach, ně, řunje wořebje na wřřach řda řo, řo tam řara pobračuje to dořładowanje džěczy, řotřnj je nuřne a řřebne, a řo tam řnjeři wulka řiwkořcř w tym, řřtoř je po dořřym, po požčřiwym a řřto řiz. ř toho řroř řřach řa řwójbu a řa řud. Woni, cři, řotřnj řřawne řłowo podpiřachu, maja řohodla řa řtarřřich, wuczerřow a dořořčřennych řřutne napominanje:

„Ředřbuće na młodřinu doma a w řřuli! Ředřbuće wořebje na to, ř řim maja wobřhad! Řořwucře wotřořczazu młodřinu přřihódnje wo řřachach, řotřnj je ře řřowemu, cřiřřtemu, požčřiwemu řačřuwanju a myřłenju a jeje naturřřtemu rořwiczřu řrořa. Młodřina, řotřnj řo řwořeho řiwjenja wjeřeli, řotřnj pař ma řncř w dořřnych počřinřach a w požčřiwocři řřrucřena, je nadřija našeho přřihóda a řaklad našeho řuda!“ —

řawěřce řłowo to, řotřnj wuprařa, řřtoř je řmjercř nuřne řa naš czař — a řřtoř bě řmjercř nuřne řa řarńđene czařy! W ře řo, řo na wřřy pořařuja, řotřnj řewak ř wěřej řordocřu na měřta řřładowachu, řdň wo požčřiwocř džěsche, ma řwoje prawo. Wbo njeje řanřy řořpořow, řanřy řořpodařow, řotřnj řu ř tutym řłowami wobřřořeni a řotřnj řu wobřřořeni přřed tym, řotřnj je řim tu młodřinu dař do doma, řola řiz řenoř, řo řy řa řiř džěka! — Bořuřel řo ř tym řřudžen řawodřewa, do řotřeř je džěczo řiřo padnyło. Wóř dař, řo pař řu něřko řnajmjeřřcha wřhitřy řawodřeřa a to wřřudžom!

řawěřce, řłowa to, řotřnj řřuřeřa ř njeřřeli paczerřřich džěczy a řtarřřich! řjes wořebitymi nadawřami je to řunje tu wořebity nadawř! řładajče řa džěczimi. Tu a tam macř abo nan něřkle řiřhcze macř abo nan ř mařuřřłom řobu džetař do řřule. řřtoř měni, řo to tu a tam njeřny nuřniřche řyło, řo ř džěczimi pořłednych řřulřřich řět řobu řu, řo myłi!

řawěřce, řłowa to, řotřnj řřuřeřa ř njeřřeli maczerře, ř njeřřeli řtarřeřu, ř njeřřeli řwójby! Tu řtaj wjele řkomďřiloř nan, macř! řjeřřtaj řyna, njeřřtaj džowřku rořwucřiloř wo wěřach, wo řotřnj tute řłowa řěcřa, wo rořwiczřu a wuřwiczřu młodeho cřeka a wo najřnutřřowniřřich prařřenřach požčřiwocře. řřtoř dnrřeře najčřiřcřiře řncř, wo tym řu džěczo řuřto dořčř ř najmařaniřřim powucřene a řdobom řiřo womařane. Kař dořho dnrři to wopacřneje a řařazeje řarńbičřiwocře mjes řtarřřimaj a džěczimi w tutym řa řiwjenje řakladnych prařřenřach řiřhcze řncř?

W řiřhcze něřřto: tute řłowa řu ře řřede wřřem řa řym mjes našřimi młodřymi, řotřnj řředřa řncř a wořřacz cřiřci a řrucři a řředřa řa tute řařadny řřacz. Wřřetoř řucři

maja najwjazny składnosće, tajkim njepoczinkam a schłodo-
wanjam wobaracj a s puczniškom bycž. Budźće to! Budźće
to, runje dofelž to tak czežte a wažne!

Budźće to swoje dla, druhich dla, luda dla! A budźće
to, hdyž czežko, pšče czežko to tak a stym, so scže džen wote
dnja „paczeršće džeczi“!

Rjeńšcho by bylo!

A šwjedzenjej młodžiny, kotryž bě jutrownu kriedu we
Budyščinje, chzu k tomu, šchož požlednje šopjenko pišasche,
pšchispomnicž: Maše spěwački a rejwački Suczinjanšteje
šhule šo wošebje spodobachu. Ša widžach pať je pšchede mnu
w šerbškej pšchnej draščicžy: dlěšche, šchěrofe šutnicžki šo
jim tšchabechu a hibachu, pižane banty šmahowachu. To by
wjele rjeńšcho bylo, bychu-li holčžki tam w šerbškej draščje
šakale a šo wjercžale! Wěšo to s pjenjesami šwižuje, a pie-
njesy šu tola tak žadne! Pšchikleš bu jim bohatty. Wošebje
šwjelazje pať je, šo šo młodžina tak k Šerbštwu wušnawa,
ša Šerbštwo štkuje a šo po šerbštu ma. Šerbška je macž,
šerbške budźće, džeczi! S tym šwoju macž šwjelelicze! A to
pšchinješče, lube džeczi, dženska na macžernej njedželi macžeri
jako dar: „Macže, my woštanjemy šwěrnj Šerbšja, kaž Wój,
lubaj štarškej, štaj!“

Wopor.

Młoda holčžka, jenicžte džecžo šwojeju štarškej bě hi-
žom pšched něšto měžazami pštnyła, šo šo jejna macž pšchi
šebi dla nēcžeho rudži. Runjež šo ju ša tym wjazny krocž
prašasche, njeshoni wot njeje pšchicžinu. Šcho dha pať ju
tjshesche?

Ras wjecžor, jako chzysche runje wušnyčž, šlyšesche na
šali ropot. Wěšče jejny nan domoj džesche. Wot něšto
cžaka šem mějesche to waschnje, šo posdžišcho domoj šhodže-
šche. Ale džiwne, kajki tupy hlož šo tola mějesche! Bě to wo-
prawdže jejny nan? Madlenka chzysche na wěšte pšchicž.
Mjelcžo štanj, powocžini durje. — Haj, woprawdže, to bě
jejny nan. Ale kajki tam štejesche! Klobuť tšchije na
hłowje šedžesche, woblicžo šapnyšene, draška natorhana. Bě
to woprawdže jejny nan? Madlenka jeho lědma špšna. A
tola wón to bě. Macž wšchaf bě pšchi nim a wón šo na nju
šepjerasche. Wutrobnje jeho prošesche, šo by mjelcžal.
„Mjelcžo, mjelcžo!“ tak jeho napominasche, „hdy by naju
džowka tole wjedžala, hdy by tebe šlyšchala!“ — Ale wón
šhmórny ju na boť a pocža w šwojej pjanosčži špew šanjescž,
tajki hrosny špew, kajkiž Madlenka hišchče ženje šlyšchala
njebē. Nětko wohe džecžo wšcho wjedžische. Šejny nan bě
šo hotowy wopitž ščiniť.

Wona šamfny durje, mjes tym, šo macž nana do jeju
šparneje šomory dowjedže. Ale to dha bě ša nju nóz! Pja-
neho nana potajkim mějesche. Kajka hańba ša nju; Šcho
na nju nětko wšcho njecžakasche? Šcho drje mohla tu čži-
nicž? O Božo pomhaj mi, šo jeho wobrocžu!

Nasajtra čži tšjo: nan, macž a Madlenka pšchipošdnju
kaž hewaf ša blidom šedžachu. Macž bě blěda, wocžiči bēšchtej
šapšakanej, kaž bě to we požlednim cžaku huščischo. Nan po-
šasowasche šo wjekeťny, ale to šo jemu dženska hubjenje ra-
dži, dofelž bēšche Madlenka čžisče hinascha, dnžli hewaf.

Wona dženska nicžo ani njewopta. „Šcho dha čži je“,
prašasche šo macž, „šy šhano šchorika?“ „Ně“, wotmołwi
džowka. „Duž wšmi šnajmjenšcha kusť šošchžneho mjaža,

mój lubušcho“, radžesche nan a položiči jej prawje dobrny kusť
na taler. „Ššo džakuju“, wotmołwi šměrom džowka, „ja
pať tola jěščj njebudu!“ Štarškej wjedžeschtaj, šo jeju džow-
ka šhšchčja njeje. Duž ju dale njenušowaschtaj.

Wjecžor Madlenka šažo nicžo njejedžische. Nan šo ros-
šobi. „Ale Madlenka, to je tola štoro pšche wšchu měru, to
tola na džecžazu šažaklosčž pošasuje! A hdyž pať čži nětko
pšchikasam, šo mašch jěščj?“ — „Dha tebe pošluchacž njebu-
du, lubny nano“, bě jejne wotmołwienie. A pšchi tym bě na
njej šlyšchecž, šo je rosšudžena a šo wě, šcho chže.

To pať bě nanej pšchewjele. Wón poštocžiči a přeni krocž
w šwojim žiwjenju — wón wšchaf bě požledni cžak počať
trochu nahly bycž — pšchimny šwoje džecžo, šo by jo biť. To-
la pať jeho někajka njewidžomna mōž pošasche, šo ruku
šbēhnycž nješamō. Wón šo šažo šny a pocža: „Mohla mi
šhano, Madlenka, šamyl šwojeje špjecžiwosče prajicž?“
„Haj“ džesche wona, „to chzu rad. Ššny pšched Bohom šlub
čžinika, šo hdyž šy ty wjecžor do šorcžny šchoť, nasajtra ni-
cžo njejem.“ To nan wotčžakaf njebē. Teho dla tež nicžo
wotmołwicž njemōžesche, ale pošhili šwoju hłowu a Madlen-
ka džesche se šstwy.

Tón wjecžor nan domach wošta a Madlenka bě nasajtra
wošebje luboščžiw a šwojemu nanej. Tež jej wšcha jedž
derje šlodžesche. Ale jeho pošhilenje k picžu a w šorcžnje
šydanju bě šo hižom pšchekšuboko do njeho šažalo; a teho
dla by hysto wjecžor wotšchoť a pošdže šo wrōčiči a nasajtra
by Madlenka, šwojemu šlubjenju šwěrna, žny džek bjes
jedže woštala. Nan a macž šo wobaj jenaf jara prózo-
waschtaj, jej jejne pšchedewšacže wurēcžecž. Wona pať, ru-
njež pšchi tutym poščženju džek a bóle wjadnjeshche, šruta
wošta.

Šušto bě nan hižom na tym byl, šwojej džowžny tuto
waschnje s pukami wuhnacž a bě hižom ruku pošbēhnjenju měť.
Tola pať to ženje šamohť njebē; kaž šwjata by tehdy pšched
nim štala.

Duž ras po wjecžeri, jako nanej dobru nōž prajesche, šo
njemōžna k šemi šwese. Šyly šhwilu bjes wjedženja ležesche.
Šako jej, runjež wšcha wuhłōdnjena wotucžiči, nan šchleňzu
wina poda, šo by mozow nabyla, ju wot šo štorcžiči. „Dha by
radšcho wumrjeka?“ džesche nan wšchōn šhorčženy. „Haj,
nano, hdyž tebe šahojicž njemōžu, chzu radšcho wumrjecž“,
wotmołwi wona se šlabym hložom.

To bě ša nana tola pšchewjele. Wšchōn šlemjeny šwojej
džowžny wokolo šhije padny, ju wokoshesche a džesche: „Moje
džecžo, ty šy mje pšchewinyła. Wot nětko pať tež wjazny šapki
wina a piwa do mnje nješmē. A s tobu chzu šwojemu Bo-
hu šlužicž!“

Wón je šłowo džeržal. Čzežko je jemu bylo. Ale Bōh
je jemu dobnwacž pomhaj. Šbožowne žiwjenje w domje bě
ša wšchēch domjazych bohate myto.

Šyrfej a štat.

Štota šonfirmazija dobnwa šebi wjazny a wjazny woša-
dom — tež w našchej Łužicy. Tež w městach je hižo doma.
Tak šwjecžachu njedželeu Quasimodogeniti tajku šlotu šon-
firmaziju w dwěmaj Božimaj domomaj města Šotsdam. Tu
bě tuta šwjatocžnosčž wot šonfirmazije młōdnych paczerškich
džecžiči dželena. Šola naš je wona s tutej šwjatocžnosčžu na-
šchich młōdnych šwjescha šjednocžena. Mlyšlimy šebi, šo budže
jich pšchichodne jutry, da-li Bōh je nam hišchče šwjecžicž,

hišćeje wjazy „šlotnych konfirmacijow“ a „šlotnych paczerškich džěczi“, a pschějemy to! Je to nušne! Pschetož našy czaž je tajki a budže tajki, so dyrbi kóždy, kóžda hncž „paczerške džěcžo“, so kóždy, kóžda spěwa paczerje, so modli sa wšchěch, sa lud a kraj, sa wjednika a wyschnoscž, sa zyrtej a jeje wjednikow, sa kóždeho jenotliwego. Haj, tajkich „paczerškich“ a tajkich „konfirměrowanych“ — tajkich w kšchesczianskej wěrje wobnowjennych a wobkruczenych, wěštnych a nješkablaznych je nam a našchemu czažej, je naškej zyrkwi a našchemu ludej trjeba! A je trjeba kóždemu jenicžkemu, so wón to ham je, kóždej jenicžkej, so wona to hama je, — wšcho jene hacž hu lěta hišćeje mlode abo stare! Njewšmi to nihto jako powuczenje, kotrej dyrbi tak farač prajicž, dokelž farač je — kaž to hušto došč praja kšchesczijenjo, hacžrunjež kšchesczijenjo rěkaja. Nad nami steji pominajo a hrožo runje s mjenomaj „kšchesczijan“ a „modlitwa“ to słowo Eswjateho Pišma: „Budžće pač činjerjo toho słowa a niz jenož pošluharjo, s kotrymž wy so hamy sjebacže.“

Se Eserbow a s daloka.

Do Budestez pscheproschuje sa njedzelu Jubilate Snutkowne Mišionstwo na swój tulětny šwjedžen. W 2 hodž. budže šerbska šwjedžeńska Boža služba a 1/4 hodž. němška. Předowacž budžetaj k. f. Mjerwa-Bulečanski a f. Höfer-Drježdžanski. W 5 hodž. pschisamknje so słowna šhromaždžina w domje sa mladžinu; w njej pschednoschuje k. f. Höfer a zyrkwinški kšór budže spěwacž.

„Eserbske Nowiny“, našy dženik, wošjewja pschezo šaškorjane a šajimawe nastawki se Eserbow a wo Łužicy. Tak, so jenož dwoje naspomnimy, w jenicžkim czišle — šobotu 4. meje — „D. Jaroměr Hendrich Zmiš“, jónkrócny nastawk a „Stawišny šerbskich wšow“, tole piške k. wnych. wučer Kral. Woboje je sa wšchěch, a je sa powuczenje a sa šabawu. A šchtož so sa šwoju domišnu a sa šwój lud šajimuje, cžita to a so raduje. — Dožyla je runje naspomnjene czišle jara bohate; mašy tam tež pěšnje, tak: „Tši džakne dary sa tši kužy khlěba“, spěšnik je to Jan Radnšerb-Wjela — a „Ratař w nalěcžu“; tole šaspěwa nam Jurij Šchewczik. Ni-mo toho steji w tutym czišle hišćeje njewoczišchczana pěšeni Radnšerba: „Ryby“. S druheje mjenowaneje pěšnje tu mašu pošastku:

Schto powołanje rjeiške ma,
Hacž ratař w nalěcžu?
To žyla semja wobleka
Eso draštu šwjedžeńsku,
Eso w polu žita šybola
Kaž parole drohotne,
A hišćeje rjeiške šalcžija
Nam kući kwětkojte.

S Łužicy. Šarđžene šymne dny njeišu naž jenož jara naštróžake, hu nam tež, wošebje w šahrodach a šahrodkach, šchodny nacžinile. Nadžiomnje njeje pač to jenicžki šawoštatš tuteje pošdneje šymny! Njeišmy šnowa šacžuli šwoju cžłowštu njemóž a njedokónjanošč? Hacžrunjež wobronjeni s moder-nym gratom a s „najšhumšhtnišhim“ hnojom, dyrbinmy tola wušnacž:

„Móz našcha dohncž njemóže,
My šmy s njej jara šlabi!“

Njech je nam nětko šawoštajeńka to, šchtož je nam čžnył tež dženi džěla šnowa šapšacž do šwědomja a wutrobny: „Spě-waj a džětaj.“ Džětajmy — kaž je něchto prajil — tak, jako njeby wšcho spěwanje, modlenje nicžo pomhało, a spěwajmy, modlmy so tak, ako njeby wšcho džělanje nicžo pomhało. Haj, cžinmy wšchitzy to, šchtož cžinicž mamy, we wěrje a s modle-njom! A tajkemu cžinjenju a žiwjenju wabi naž tola tež hewač došč — haj wšcho! S radija a s nowinow wušlyšcha tola wo wšchelakich druhich wulkich štrachach a nušach, kotrej jenož džěku a žnjam njechroža, ale cžłowjekam šamym: tak šemjerzenje, wulka woda, wichorny, njewjedra, pschěšwanje šemje; tak licža po wulkich njewjedrach w Americy na 15 a wjazy morwnych a po cžěžkim šemjerzenju w Turkowškej a Eswjetruskej nětotre šta morjennych. A kelko džěka a próžy, kelko honow a twarjenjow, kelko žnjow bu šnicžennych! — Haj: spěwaj a džětaj! We wěrje a s modlitwu do džěka a do pschichoda!

Pschišłowa.

Šdžež mlody lud štaka — tam cžorny duch šaka.
Šdžež džěcžo wušwaluja štari — tam rejwa wopiza
na bari.
Šašbicžiwu wutroba — psched hanibu wušhowa.
Mlody ludžik nješparneho paštyrja trjeba.
Macž so doma sa džěcžo modli.
Mudra macž s ruku wjazy wucži hacž s hu.
Macž — je wšchudže šnacž.
Macž — kiž s prawym cžažom šwari — džěcžom pučž
do šboža — do njebjež — twari.
Maše džěczi — maška hara; wulke džěczi — pótna šara.
Našche džěczi njech wušnu Bože jehnjata hncž.
Macžerny šłoczany wěnz hu pěšnje šublane džěczi.

Na pučž.

„Dowěra je šadžerzenje cžłowjeka, kiž šebi šwěri s Khryštušowym kšchizom a tutón na so wošmje; a njedowěrjenje je, hdnž psched Khryštušowym kšchizom cžěkašy a so jeho hanibujesh. Ešława pač šlušcha tomu, kiž pod kšchizom Khryštušowym dale krocži a škóncžnje dohncže dobudže.“

D. Martin Luther.

Wišowanje. Kni. L. w D.: Wulki džak sa wšcho a wjele dobreho. Redaktor. — Sa Cantate: K. . cž w B. — Sa dalšche njedzele poštaji k. w. f. S.

Serbske spěwařske

su na předaň w Serbskej kniharňi w Budyšinje